SÖMÜRÜCÜLÜĞE KARŞI

SAVAŞ

ONBEŞ GÜNLÜK TOPLUMCU GAZETE

Yıl: 3 Sayı: 84 15 Ocak 1968 Fiatı: 50 Kuruş

Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni: ATTİLÂ AŞUT

Sorumlu Yönetmeni: ERDOĞAN GÖNÜLLER

Yönetim Yeri: Uzunsokak Cad. No. 3, Kat: 3

Yazışma adresi: P. K. 80 - TRABZON

Baskı: "Hâkimiyet" Basımevi

Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı uygun gören bir doktrini işleyen insanlarız.

HARAMZÂDELER NEREDESİNİZ?

Attilâ AŞUT

Türkiye'nin kaymağını yiyen bir avuç sömürücünün, büyük sermaye sahiplerinin, geçen yılın başındaki falcılıkları sökmedi. «1967 yılı bolluk yılı olacak, refah yılı olacak!» diye gazetelere parlak demeçler vermişlerdi. Ama, emekçi halkımız yine acılarla, kahırlarla, sıkıntılarla dolu bir yıl geçirdi...

Ne getirdi 1967 yılı fukara halkımıza? Ulusal gelir dağılımındaki adaletsizlik düzeltildi mi? Topraksız köylüler toprağa kavuşturuldu mu? Vergi eşitsizliği giderildi mi? Büyük kentlerin kapılarını zorlayan işsizler ordusuna iş bulundu mu? 8 milyon gizli işsize yeni iş alanları açıldı mı? Gecekondularda sefalet içinde yaşıyan milyonlarca yurttaşımız, Anayasamızın öngördüğü «insan haysiyetine yaraşır bir yaşama düzeyine» ulaştırıldı mı?

Hayır, hiçbiri yapılmadı!

Buna karşılık hayat pahalılığı çekilmez bir hal aldı. Toprak ağaları, pamuk ağaları tek kuruş vergi ödemezken, vergi yükü yine dar gelirli yurttaşlarımızın sırtında kaldı. Arkasız memurlar bir yandan «Personel Kanunu» ile uyutulurken, bir yandan da partizan baskılarla tedirgin edildi. Öğretmen kıyımı ise alabildiğine hızlandırıldı...

Bu liste, sayfalar dolusu uzar gider... Bu düzen içinde uzayıp gitmesi de olağandır. Bütün bu terslikler, haksızlıklar, bu bozuk düzenin kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Biz bu işlerin böyle olacağını, 1967'nin emekçi halkımıza hiçbirşey getirmiyeceğini, geçen yılın başındaki bir yazımızda anlatmaya çalışmış, bu sömürücü düzen değişmedikçe hiçbir sorunumuzun çözümlenemiyeceğini belirtmiştik. Belirtmiştik te, mükâfat olarak «sınıflar arasında kin ve düşmanlık yaratıyoruz» diye Mahkemeye verilmiştik!

1967 yılı, bir avuç sömürücü için gerçekten bir «refah yılı» olmuştur. Bu ülkenin bütün kahrını çeken, bütün zenginliklerini yaratan emekçi halkımız açlığın ve işsizliğin pençesinde inler ken, o haramzâdeler milyonlarına yeni milyonlar katmışlar, Banka kredilerini doymak bilmez bir iştiha ile ceplerine aktarmışlardır. Kapitalist hükûmet de bütün gücüyle bu vurguncuları korumuş, desteklemiştir.

Şimdi 1968'in başında yine tekrarlıyoruz: Halk politikaya girip, kendi siyasal örgütünde sınıfının savaşını vermedikçe kurtuluş yoktur! Çözüm yolu politiktir. Halk Anayasaya sahip çıkacak ve sosyalizme açık Anayasamızın kendisine tanıdığı bütün hakları eksiksiz kullanacaktır. Bunun dışındaki bütün sözler masaldır, afyondur, ihanettir!

1968 yılındaki çetin savaşımızda bütün toplumculara başarılar dileriz.

ANAYASA

Abe sazım, sosyalizme şu fakir
Anayasa kapalı mı, açık mı?
O dedi, bu dedi, bir de sen söyle
Anayasa kapalı mı, açık mı?

Bilmiyorsan ayıp değil, sor ara,
Sorup aramamak en büyük yara,
Kitap okumamış kafasızlara
Anayasa kapalı mı, açık mı?

Eşek eti yedirene, yiyene,
Gâvur illerinde gezip giyene,
«Düzen iyi, böyle kalsın» diyene
Anayasa kapalı mı, açık mı?

Doğru yolu koyup eğri sapana,
Bir vuruşta milyonları kapana,
Kurtlu buğday ticareti yapana
Anayasa kapalı mı, açık mı?

Hutbe çeken mebusların sözüne,
Süleymancı partilerin özüne,
Öküz başlı âdemlerin yüzüne
Anayasa kapalı mı, açık mı?

ÂŞIK İHSANÎ

BİR SAĞA BİR SOLA...

Bilindiği gibi, kurutulan Avlan Gölü toprağı için ağalarla köylüler çatışma halindedirler. Çatışma bir ara hızlanmış, köylüler Elmalı Karakolunda -kadını, erkeği- öldüresiye dövülmüşlerdir. Nezaretteki köylü kadınlara, Karakol Kumandanı Necdet Camuscu tarafından sövülmüştür... Daha sonra gelen Bay Ecevit, köylüye yapılan baskıyı açıklamış, köylülerin

(Sonu 2. de)

EŞKİYALIĞIN NEDENİNİ ORTADAN KALDIRMAK GEREK !

Ahmet Köklügiller

Gazeteler, "Gene eşkiyalar harekete geçti" diye yazıyorlar. Bilmem hangi aşiret başkanı, hangi aşirete "hücum!" emri vermiş.. Yazılanlar "haber" niteliğini aşmıyor. Konunun derinlerine inen pek az...

Türkiye'de onbeşinci yüzyıldan beri bir «başkaldırma» vardır. Şeyh Bedrettin İsyanı'ndan bu yana, halktaki her kıpırdanışa "eşkiya hareketi" demek âdet olmuştur. Oysa, her olayı eşkiyalık kavramının dar çizgileri içinde görmek, değerlendirmek mümkün değildir. Osmanlı Devleti'nin Bolu Mutasarrıfı Osman Kadri'ye göre, Mustafa Kemâl'in Anadolu'da başlattığı "bağımsızlık hareketi" bile bir "eşkiya"-lıktır! Varın siz ötesini hesap edin...

Osmanlı tarihi boyunca her harekete "Celâlî İsyanları" denilmiş, hareketi önlemek için de "tenkil", tek tedbir olarak düşünülmüştür. Yani eşkiyalar (!) öldürülür, ortadan kaldırılırsa, herşey düzelir sanılmıştır. Bu maksatla her devirde bir Kuyucu Murat çıkmış, yüzbinlerce kelle uçurmuştur.. Ama gene de, bu hareketler ortadan kalkmamıştır. Cumhuriyet'e rağmen!

Geçenlerde okudum bir dergide! Bir bilim adamı "Kanunların olmadığı yerde eşkiyalık vardır" diyordu. Bütün mesele burdadır. Bu sözde özetlenmiştir.

Türkiye'de bugün her hareket doğuda oluyor. Neden jandarmalar batıda değil de doğuda yığınak yapıyor? Neden eşkiyalar orda toplanıyor?

İyi-kötü, batıda birşeyler yapılmış, doğu bir üvey evlât muamelesi görmüş de ondan. Daha Cumhuriyet girmemiş doğuya. Böyle deyince de "bölücülük" sayılıyor bu. Bir yerde bir "ağa" yirmi köye, otuz köye, davarı, koyunu, sığırı, sıpası, çocuğu ve kadınıyla sahip çıkabiliyorsa; "Medenî Kanun"a rağmen dört kadınla evlenebiliyorsa, orda Cumhuriyet'in varlığından söz edilebilir mi? Bugün doğuda yaşıyan yurttaşlarımız, insan onuruna yakışmıyan, ilkel bir yaşantı düzeni içindedir.

Son olarak depremlerde gördük bunu.

Onu-bunu bölücülükle suçlamak, meseleyi halletmez. Birinci Dünya Savaşından beri doğu, petrol emperyalistlerinin at oynattığı bir ortam olmuştur.

Kökü araştırıldığı zaman, eşkiyalığın, "feodalite"ye tepki olarak doğduğu anlaşılır. Eşkiyalığı, hep Türkiye Devletine bir başkaldırma olarak değerlendirmemek gerek. Eşkiyalığın çoğu, Türkiye Devleti'nin yasalarını kendi pis emelleri ne âlet etmek istiyen "ağalık düzeni"ne karşı olmaktadır.

Elbette bir cümle ile kestirip atmak, hükme bağlamak mümkün değil. Ama eşkiyalığın nedenine inerken, açıkça görünen şudur: Doğu, iktisadî, tarihsel, toplumsal birtakım sorunların yoğunlaştığı bölgedir. Eşkiyalık, kaynağını burdan almaktadır.

O halde yapılacak nedir? Jandarma ile hep eşkiya peşinde koşmak mıdır? Belki geçici bir tedbir olarak gerekli. Ama Kuyucu Murat tedbirinden öteye geçmez bu...

Yapılacak iş, anayasayı eksiksiz uygulamak, yurttaşların emekleri üstünde taht kuran "imtiyazlı ağalık" düzenine son vermek. Yaşamada, dilde, ırkta, cinsiyette, felsefî inanç, din ve mezhep özgürlüğünde "eşitlik" sağlamak. Yani 12. Maddeyi eksiksiz uygulamak: "Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz" hükmünü yerine getirmek.

Önemli olan "eşkiya"nın ortadan kalkması değil, "eşkiyalığın" ortadan kalkmasıdır. Eşkiyalığın kökünün kazınması gerekir.

Bunun da en etkili ve nesnel silâhı ANAYASA'dır.

BİR SAĞA BIR SOLA...

(Başı 1. de)

haklı olduklarını söylemiştir.

Ecevit'in bu tutumu Finike ağalarını küplere bindirmiştir. (Finike ağalarının bir kısmı, Elmalı'nın da ağalarıdır.) İlçe Yönetim Kurulunda bulunan ağalar, Ecevit'e çok sert bir mektup yazmışlar, eğer "tutumunu değiştirmezse, o bölgede C.H.P.nin çökeceğini" bildirmişlerdir.

Ecevit'in etekleri tutuşmuş. Verdiği cevapta "istifa etmeyin, bana ve Sayın İnönü'ye yanlış bilgi verilmiş, onun için köylüleri haklı bulduk. En kısa bir zamanda gazetelere akseden sözleri mizin tekzibi yoluna gidilecektir..." diyor.

Mektubu gözlerimle görmesem inanmazdım. Ne diyelim? «Bir sola, bir sağa çoban çeşmesi...»

Mehmet YALÇIN